

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VIII. Hæc opinio expenditur. Quas provincias complecteretur regnum Francorum ante delatum Carolo imperium. Novi nominis dignitas Carolo accessit, & auctoritas in Romanos; sed nulla in Francos. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

plomaribus egregie probatur quæ annos regni Francorum & Italiæ ab annis Imperij distinguunt. Extant tabulæ Caroli apud Eginhardum, quibus pecuniam suam diltribuit anno Domini DCCCXI. anni vero regni in Francia XLIII. & in Italiam XXXVI. Imperij autem XI. Attramen ratione habita dignitatis quæ ex nova illa appellatione manat, solo Imperatoris titulo compellabatur à Conciliis Arelatensi, Cabilonensi, Moguntino, Remensi, & Turonensi. Ipse vero Imperatoris & Regis Francorum nomine conjunctim usurpabat.

Eginh. in vita Ca-

roli M.

Imperator. Caesar
Caroli Rex Fran-

corum.

Eginh. in Annal.

ad annum 815.

Vide etiam Annal.

nales Fuldaenes.

Nichardus I. r.
Ludovicus mul-
tiorum Imperiorum
inter filios ita di-
visit, ut Pippinus
quidam Aquita-
niam, Ludovicus
autem Balo-
riam, Lotharius
vero post defensionem
eius universum
Imperium habe-
ret & cui & una
facione Imperator
mones haberet con-
cessa.

Eginh. in Annal.

VIII. Sed ad quæstionem quam discutiendam propofui, accuratè perpendenda sunt Divisionis Imperij à Carolo inter filios decreta verba: quæ licet effectu caruerit ob eruptum è vivis Carolum & Pippinum, animum ejus satis indicavit. Totum Imperij seu regni corpus (ita enim loquitur) in tres æquas partes divisit anno DCCCVI. ex sententia & consensu Procerorum ipsiusque Papæ Leonis, attribuitque Ludovico Aquitaniam, cum adjunctis quibusdam provinciis; Italianam, que & Longobardia dicitur, & Bajoariam, Pippino; Franciam autem, Burgundie partem, & Germaniam, Carolo. Hæc tria regna optimo jure ab uno quoque filiorum suorum Regum administrari voluit, post obitum suum. Tuitiōnem Ecclesiæ Romanæ illis concessit in solidum. De imperatoria vero dignitate nihil omnino testamento suo cavit, quamvis Imperij nomine regnum Francorum cohonestarit. Sed anno DCCXIIII. extinctis Carolo & Pippino filiis, habito Aquisgrani generali conventu Ludovicum Aquitania Re gem ad se evocatum, imperatorij nominis consortem fecit; & Bernardo nepoti ex filio Pippino, Italia regnum detulit, ea lege, ut Ludovici majestatem coleret. qua lœsa postea, oculis orbatus est. Ludovici filii Lotharius, Pippinus, & Ludovicus, & è secundis nuptiis editus Carolus, post atritum funestissimis bellis regnum, divisionem illam regnum constituerunt quæ ad nostram usque ætatem, licet in variis discrepata dynastias, constanter perduravit; Gallia, Italia, & Germania ab invicem discretis. Ac primò quidem Ludovicus anno DCCXVII. Lotharium majorem natu nominis atque Imperij sui socium sibi constituit; permissa illi interim Italiam administratione; Pippinum Aquitaniam, Ludovicum Bajoariæ præfecit, regio nomine concesso. Sed edito è Judith Carolo prospiciendum fuit: cui concessa Alemannia & Rhetia, deinde vero Aquitania & Francia, infanda bella civilia pepererunt, superstite Ludovi-

co. quæ post illius obitum recruduerunt, Lothario universum imperium Francorum, quod olim illi delatum fuerat, ad se trahere volente; ut restatur Nithardus. Tandem post multas clades divisio Regni ita instituta est anno DCCXLIII. ut cuique fratre pars regni obtigerit. Nempe Ludovico Germania omnis Transphenana, cum paucis aliquot cis Rhenum urbibus & pagis, propter vini copiam. Carolo ad Occidentem, quidquid Gallia ab Oceano hinc ad Mosam & Scaldim, inde ad Rhodanum & Ararim porrigitur. Lotharius Imperator reliquias Galliæ provincias, quæ inter Mosam & Rhenum, quæque inter Rhodanum, Ararim, & Alpes sita sunt, cum Italiae regno sortitus est. Ita ex uno triplex Francorum regnum factum est. Omnes enim Francorum Reges appellabantur.

X. Hic duo observanda sunt. Vnum est, Lotharium ab eo jure depulsum quod in ceterorum fratrum regnis ex prima divisione sibi quæsumum putabat. Itaque uniusque Regum partem suam optimo jure obtinuit; adeo ut in conventu apud Marsnam habito æqualitatem significare voluerint, se Pares appellando, totumque corporis trium dynastiarum, unius regni nuncupatione comprehendenter in Adiunctionibus suis. Huc alludebat Ludovicus II. Imperator, Lotharij filius, in epistola ad Basiliū CP. anno DCCCLXXXI. Porro de coquod dicis nos in tota Francia non imperare; accipe, frater, breve responsum. In tota nempe imperamus Francia: quia nos procul dubio retinemus quod illi retinent cum quibus una caro & sanguis sumus, & unus per Dominum spiritus. Audiebat quidem ille & nuncupabatur Rex Francorum, eti solius Italici regni & adjectarum provinciarum possessionem retineret. Sed universam Franciam non obtinebat. Vnde nata occasio Basilio abdicandi à Ludovico II. imperatorij nominis, quod in Francorum Reges translatum fuerat. Alterum quod observandum monui, hoc est, in divisione regni Francici, à fratribus instituta, imperoriam dignitatem Lothario soli cessisse, nulla nominis illius communione fratribus Regibus facta. Qui titulus propagatus est in Ludovicum II. Lotharij filium, superstibibus patruis suis Carolo Calvo Galliarum Rege & Ludovico Rege Germanie; qui hoc sine modestia tulerunt, ut profiteatur Ludovicus in epistola superius laudata ad Basiliū. Graviter enim & iniquo animo ferebat Basilius Imperatoris Romanorum nomen à Ludovico retentum, atque ab ejus usu per Legatos eum dimovere satagebat. Sed re-

presus

Nithardus I. r.
Andreas Lohr.
Anno patrem suum
objecit, confidit
narratio ultra:
præferens per in-
tactum Transphenan-
mitem, qui tem-
pore in Insula
rurum quæ sim
fuerat illi decum
a forent.
Hincmarus ep. i.
cap. 4. edid. Na-
gant.

P. Simoni. b.
Norw. ad cap.
Card. Cal. p. 2.
Vide Note 20.
lxxv ad finem.
Lupi Itala.

Conveniens
Marliam in Ce-
pit. Car. Cal. cp.
2. Præsum in
peri sum 20.
Eamus divisione
cap. 1. P. Simoli
que fiducia son
Pares fiducia
adjuvet.